

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΕΠΕΤΕΙΟΙ: ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΜΕΡΑ ΝΕΛΣΟΝ ΜΑΝΤΕΛΑ.

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ: ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

588 π.Χ. Ο Ναβουχοδονόσορ ξεκινά την πολιορκία της Ιερουσαλήμ. Θα την καταλάβει στις 18 Ιουλίου του 586 π.Χ. και θα την καταστρέψει.

64: Μεγάλη φωτιά στη Ρώμη καταστρέφει τα δύο τρίτα της πόλης. Ο εμπρηστής αυτοκράτορας Νέρων, μπροστά στη γενική κατακραυγή, διαδίδει ότι υπάιτιοι είναι οι χριστιανοί και ξεκινά τους διωγμούς εναντίον τους.

1826: 400 Αιγύπτιοι συγκρούονται στο χωριό Μεχμέταγα Αρκαδίας με ελληνική δύναμη υπό τους Χατζημυχαήλ Νταλιάνη, Νικηταρά, Γιατράκο και τον Πορτογάλο φιλέλληνα Αντόνιο Αλμείντα. Έπειτα από σκληρό αγώνα, οι Αιγύπτιοι τρέπονται σε φυγή, εγκαταλείποντας 200 νεκρούς.

1875: Εκλογές στην Ελλάδα, τις οποίες διεξαγάγει η κυβέρνηση του Χαρίλαου Τρικούπη. Διαρκούν έως τις 21 Ιουλίου και πλειοψηφεί η αντιπολίτευση με επικεφαλής τον Αλέξανδρο Κουμουνδούρο.

1925: Ο Αδόλφος Χίτλερ εκδίδει τον πρώτο τόμο της προσωπικής του διακήρυξης με τίτλο Mein Kampf (Ο Αγών μου).

1955: Το νεορεαλιστικό δράμα του Νίκου Κούνδουρου Μαγική Πόλη κάνει πρεμιέρα στους ελληνικούς κινηματογράφους. Πρωταγωνιστούν: Γιώργος Φούντας, Θανάσης Βέγγος, Μάνος Κατράκης, Μαργαρίτα Παπαγεωργίου, Μίμης Φωτόπουλος και Στέφανος Στρατηγός. Τη μουσική υπογράφει ο Μάνος Χατζιδάκις.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1887: Βίνκτον Κουίσιλινγκ, κατοχικός πρωθυπουργός της Νορβηγίας (1942-45). Το επώνυμό του έγινε συνώνυμο της λέξης «προδοτής», όταν συνεργάστηκε με τους Ναζί που ήταν έτοιμοι να κατακτήσουν τη χώρα του. Αυτός ήταν και ο λόγος που εκτελέστηκε το 1945. (Θαν. 24/10/1945)

1918: Νέλσον Μαντέλα, ηγέτης του αγώνα εναντίον των φυλετικών διακρίσεων στη Νότια Αφρική και πρώτος πρόεδρος της χώρας μετά την κατάργηση του Απαρτχάιντ.

1922: Τόμας Κουν, αμερικανός φιλόσοφος της επιστήμης, συγγραφέας του βιβλίου Η δομή των επιστημονικών επαναστάσεων. (Θαν. 17/6/1996)

ΘΑΝΑΤΟΙ

1610: Μικελάντζελο Μεριζί ντα Καραβάτσιο, διακεκριμένος ιταλός ζωγράφος του μπαρόκ. (Γεν. 29/9/1571)

1892: Τόμας Κουκ, βρετανός επιχειρηματίας, ιδρυτής του πρώτου ταξιδιωτικού γραφείου που φέρει το όνομά του έως και σήμερα (Cook Travel). (Γεν. 22/11/1808)

1941: Διονύσιος Λαυράγκας, κεφαλονίτης μουσουργός, από τους βασικούς εκφραστές της Εθνικής Σχολής. (Ελληνική Σουίτα, Διδώ) (Γεν. 17/10/1860)

Διονύσιος Λαυράγκας (1860 – 1941)

Επανήσιος μουσουργός, από τους ιδρυτές της Εθνικής Μουσικής Σχολής και από τους πρωτεργάτες της όπερας στην Ελλάδα. Τέκνο του Σπύρου Λαυράγκα από το Ληξούρι και της Κασάνδρας Ραζή από τα Ραζάτα, γεννήθηκε στο αγγλοκρατούμενο Αργοστόλι στις 17 Οκτωβρίου 1860. Σπούδασε μουσική στη γενέτειρά του και αργότερα στην Ιταλία και τη Γαλλία, με καθηγητές τους συνθέτες Ντελίμπ και Μασνέ. Παρέμεινε στο εξωτερικό για πολλά χρόνια, διευθύνοντας παραστάσεις όπερας στη Γαλλία και την Ιταλία. Το 1894 επέστρεψε στην Ελλάδα, κατόπιν προσκλήσεως της Φιλαρμονικής Εταιρείας Αθηνών, προκειμένου να αναλάβει τη διεύθυνση της χορωδίας της.

Μαζί με τον φίλο και συντοπίτη του Λουδοβίκο Σπινέλλη μάζεψε κανταδόρους από τις ταβέρνες των Εξαρχείων και τους οργάνωσε σε χορωδία. Το συγκρότημα συμπληρώθηκε με τον μπάσο Μιχάλη Βλαχόπουλο, το βαρύτονο Αλέκο Κυπαρίση και τον τενόρο Νίκο Μωραΐτη και δύο παλίδες σοπράνο, τη Μαρία Μαντολίνι και την Άννα Μόντι, καθότι εκείνα τα χρόνια δεν υπήρχαν ελληνίδες λυρικές καλλιτέχνιδες. Έτσι, προέκυψε ο θίασος «Ελληνικό Μελόδραμα», που έδωσε την πρώτη του παράσταση στο Δημοτικό Θέατρο Αθηνών (14 Απριλίου 1900) με την όπερα του Τζάκομο Πουτσίνι «Μποέμ». Ήταν η πρώτη παράσταση όπερας, που παρουσιάστηκε εξολοκλήρου στα ελληνικά και μάλιστα στη δημοτική γλώσσα.

Με το λυρικό αυτό θίασο περιόδευσε και εκτός Ελλάδας στις ελληνικές παροικίες της Κωνσταντινουπόλεως, της Οδησού, της Σμύρνης, της Αιγύπτου και της Ρουμανίας. Με την επιστροφή του στην Ελλάδα πλούτισε τον θίασό του με δύο ομογενείς σοπράνο από τη Ρωσία, τις αδελφές Θεοδωρίδου. Στις 10 Απριλίου 1909 με καθαρά ελληνικό θίασο το «Ελληνικό Μελόδραμα» ανέβασε στο Δημοτικό Θέατρο Αθηνών την όπερα του Λαυ-

ράγκα «Δαυίδ» σε λιμπρέτο Πολύβιου Δημητρακόπουλου. Ήταν ένας θρίαμβος για τον συνθέτη κι ένας σημαντικός σταθμός για το λυρικό θέατρο στη χώρα μας.

Ο Διονύσιος Λαυράγκας είχε σημαντική παρουσία και στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας (1896). Προετοίμασε και συντόνισε τις φιλαρμονικές ορχήστρες, που πήραν μέρος στις τελετές έναρξης και λήξης, ενώ παρουσίασε κι ένα δικό του έργο, το Πένταθλον, σε ποίηση Ιωάννη Πολέμη. Το 1932 έγραψε τη μουσική για την πρώτη ομιλούσα ταινία του ελληνικού κινηματογράφου, τον Αγαπυτικό της Βοσκοπούλας, μεταφορά στη μεγάλη οθόνη του ομώνυμου κωμειδύλλιου του Δημητρίου Κορομπλά, σε σκηνοθεσία Δημήτρη Τσακίρη.

Ο Λαυράγκας ήταν ένας από τους πρώτους συνθέτες που ενσωμάτωσαν στοιχεία της δημοτικής μουσικής στο έργο του και δικαίως θεωρείται από τους πρωτεργάτες της Εθνικής Μουσικής Σχολής. Ιδιαίτερα σημαντικός ήταν ο ρόλος του στην καθιέρωση της όπερας στην Ελλάδα, με την ίδρυση του λυρικού θιάσου Ελληνικό Μελόδραμα. Αφιέρωσε όλες

του τις δυνάμεις στο δημιουργημά του, με αξιοθαύμαστη αντοχή και πίστη, με το χιούμορ και τη θυμσοφία του ανέπαφα, παρά τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε και τις ζημιές που συχνά υφίστατο.

Γι' αυτό ήταν υπέρμαχος του κρατικού λυρικού θεάτρου. Έγραφε σ' ένα άρθρο του στο Έθνος το 1930: «...Κατά τη γνώμη μου, υπάρχουν δυο τρόποι συγκροτήσεως του μελοδράματός μας. Ή να γίνει επίσημον κρατικόν ίδρυμα ή να επικορηγηθεί νομίμως και σοβαρώς το σημερινό Σωματείον του Ελληνικού Μελοδράματος. Το καλύτερο βέβαια θα ήταν να γίνει, όπως και φαίνεται ότι θα γίνει, κρατικόν. Εγώ, όμως, το θέλω το ίδρυμα, όχι μόνον κρατικόν τέκνο, που να εξελιχθεί εις αυτόνομον οργανισμό, σαν το Εθνικό Θέατρο, αλλά παντοτινόν, σε δημόσια υπηρεσία, ως ίδρυμα δηλαδή εξαρτώμενο διαρκώς από το Κράτος...». Οι αγώνες του δικαιώθηκαν δύο χρόνια πριν από το θάνατο του, με την ίδρυση της Λυρικής Σκηνής το 1939.

Ο Λαυράγκας υπήρξε πολυγραφότατος, αν και μεγάλο μέρος του έργου του χάθηκε κατά τους σεισμούς της Κεφαλονιάς, όταν κάπκε το σπίτι του. Το συνθετικό του έργο περιλαμβάνει όπερες (Διδώ), συμφωνικά (1η Ελληνική Σουίτα, Συμφωνικό Πρελούδιο, Σουίτα από κυπρίκους χορούς), τραγούδια (Ο τραγουδιστής, Της πίκρας το νερό, Ο ναύτης του Ιουνίου, Καράβι ανοίγει τα φτερά κ.ά.), χορωδιακά, εκκλησιαστικά μουσικά. Δίδαξε αρμονία στο Ωδείο Αθηνών κι έγραψε βιβλία θεωρητικού περιεχομένου για τη μουσική. Πυκνή ήταν η αρθρογραφία του για μουσικά θέματα στις εφημερίδες Ελευθερον Βήμα και Έθνος.

Πέθανε στα Ραζάτα της Κεφαλονιάς κατά τη διάρκεια της Κατοχής, στις 18 Ιουλίου 1941. Λίγο πριν από το θάνατό του λέγεται ότι είπε: «Γεννήθηκα Άγγλος» (επί Αγγλικής προστασίας), «Έζησα Έλληνα» (μετά την Ένωση της Επανάστασης με την Ελλάδα), «Πεθαίνω Ιταλός» (επί Ιταλικής κατοχής).

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

Φτάνουν πια οι προχειρότητες

Για πολλοστή φορά τα τελευταία χρόνια η Βουλή καλείται να ψηφίσει ένα πακέτο επώδυνων - αλλά αναγκαίων για τη δόση - μέτρων, ενώ απέξω θα διαδηλώνουν πολίτες και εργαζόμενοι που πλήττονται από τις ρυθμίσεις που θεσμοθετούνται. Το μέτρο που αναπόφευκτα συγκεντρώνει τα πυρά των διαδηλωτών και τις περισσότερες αντιδράσεις είναι οι απολύσεις και η πολύφερνη διαθεσιμότητα στο δημόσιο. Η ανασυγκρότηση και ο εκσυγχρονισμός του δημοσίου τομέα, έπρεπε πράγματι να είναι

μια από τις βασικές προτεραιότητες των κυβερνήσεων, των τελευταίων χρόνων και όχι ένα αναγκαστικό μέτρο της τελευταίας στιγμής που επιβάλλεται από τους δανειστές και τους εντεταλμένους τους. Όμως η αναποφασιστικότητα, ο φόβος του πολιτικού κόστους, αλλά και η προστασία των κομματικών ρουσφετιών, είχαν ως συνέπεια να φτάσουμε ως συνήθως, στο παρά ένα, χωρίς να έχει γίνει τίποτε, με αναπόφευκτη συνέπεια τις οριζόντιες περικοπές και διαθεσιμότητες επί δικαίων και αδικίων.

Διαλύσεις υπηρεσιών, μαζικές διαθεσιμότητες, χωρίς ουσιαστικά μελέτη, χωρίς προφανή αποτελέσματα, απλώς και μόνο για να ικανοποιηθούν οι απαιτήσεις της τρόικας και να πάρουμε τη δόση. Η ιερή αγελάδα του δημοσίου έπρεπε πράγματι να περιοριστεί, ώστε να ανταποκρίνεται και στα δημοσιονομικά δεδομένα της χώρας, αλλά και στις απαιτήσεις ενός σύγχρονου, αποτελεσματικού και φιλικού προς τον πολίτη κράτους. Όχι όμως με αυτόν τον τρόπο, όχι με αυτή την προχειρότητα. Με σχέδιο, οργάνωση

αξιολόγηση και κυρίως με αντίληψη για το τι κράτος θέλουμε, για το τι έχει ανάγκη η οικονομία.

Οι αποφάσεις υπό ασφυκτική πίεση, με στόχο μάλιστα όπως υποστηρίζεται ένα συμβολικό χαρακτήρα, αλλά δεν παίρνουν υπόψιν τους ούτε τις πραγματικές ανάγκες του δημοσίου, ούτε πολύ περισσότερο τα προβλήματα των πολιτών, καταλήγουν αναγκαστικά σε πρόχειρες λύσεις, εντάσεις και συγκρούσεις. Δημιουργούν, όπως είδαμε και με την περίπτωση της ΕΡΤ, περισσότερα

προβλήματα από αυτά που καλούνται υποτίθεται να λύσουν. Αρκετά έχουμε πληρώσει τις καθυστερήσεις, την αναποτελεσματικότητα, την αβεληπρία των κάθε λογής υπευθύνων. Είναι καιρός να τελειώνουμε οριστικά με τις προκαταλήψεις, τους φόβους, τις σπασμωδικές λύσεις της τελευταίας ώρας. Επιτέλους ας σχεδιάσουν ένα εθνικό σχέδιο ανασυγκρότησης της χώρας, με βάση τις πραγματικές ανάγκες μας και ας μην τρέχουν μονίμως πίσω από τις απαιτήσεις και τους εκβιασμούς της τρόικας...

ΤΟ ΒΗΜΑ